

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Bohuslavy Drahošové a soudců JUDr. Petra Indráčka a JUDr. Miroslavy Ježoviczové v právní věci žalobce **BÖGL a KRÝSL, k.s.** se sídlem Praha 5, Renoirova 1051/2a, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Opava, Kolářská 451/13, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21.7.2010 č.j. 1689/1.30/10/14.3, o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj se sídlem v Ostravě, č.j. 1227/10.11-M/10/14.3 ze dne 13.5.2010,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Rozhodnutím ze dne 21.7.2010 č.j. 1689/1.30/10/14.3 žalovaný Státní úřad inspekce práce zamítl odvolání žalobce a potvrdil shora uvedené rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Pokuta byla žalobci uložena za spáchání deliktu podle ust. § 25

odst. 1 zákona o inspekci práce spočívajícího v tom, že v rozporu s ust. § 102 zákoníku práce (zákon č. 262/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a ust. § 3 odst. 2 písm. p) zákona č. 309/2006 Sb. jako zhotovitel části stavby „Rekonstrukce mostu ev.č. 464-014 přes trať ČD ve Studénce“ nesplnil povinnost zajistit přijetí opatření potřebných k prevenci rizik, ačkoliv k tomu měl tuto povinnost podle shora citovaných zákonných ustanovení, když jako zaměstnavatel počátkem měsíce srpna 2008 na uvedené stavbě prováděl jako zhotovitel výsun a zásun ocelové konstrukce (OK) mostu, nesplnil povinnost vytvářet bezpečné a zdravé neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním opatření k předcházení rizikům. Žalobce v době od 5.8.2008 do 8.8.2008 na staveništi dané stavby, kde byly vykonávány práce a činnosti vystavující zaměstnance ohrožení života nebo poškození zdraví, nezajistil přijetí odpovídajících opatření k ochraně života, zdraví a bezpečnosti práce zaměstnanců a dalších fyzických osob, které se s jeho vědomím zdržovaly na jeho pracovišti v době, kdy konstrukce mostu se stávala nestabilní. Žalovaný neuznal oprávněnost odvolacích námitek žalobce spočívajících v nesprávném právním posouzení věci, neúplných skutkových zjištěních a formálních vadách způsobujících nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a odvolání žalobce proto zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu. Namítal, že výroková část napadeného rozhodnutí neobsahuje jasně formulovaný výrok o vině, je neúplná, nesrozumitelná a proto také nepřezkoumatelná. Z výrokové části nevyplývá, jaké konkrétní povinnosti žalobce porušil, tedy jaká konkrétní opatření měl učinit, aby tak bylo zcela jasně a jednoznačně vyloučeno, že se nejedná o opatření, která měl učinit generální dodavatel stavby, popř. koordinátor BOZP či jiní subdodavatelé. Ve vztahu k vytýkaným vadám výrokové části napadeného rozhodnutí odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyšší správního soudu č. 1338/2007 Sbírky rozhodnutí NSS. Podle žalobce je správní delikt v napadeném rozhodnutí formulován obecně a proto je nepřezkoumatelný, neboť v něm není popsáno jednání a uvedeno, která konkrétní opatření žalobce neučinil.

Další žalobní námitkou žalobce bylo to, že žalovaný mu neumožnil nahlédnout do správních spisů ve věci řízení o správních deliktech vedených proti dalším osobám. Bez znalosti obsahu těchto spisů žalobce nemohl namítnout překážkou lidispence, popř. překážku res judicata či porušení zásady non bis in idem spočívající v tom, že „projednání, v němž je spatřován správní delikt spáchaný žalobcem, se vede trestní řízení správní vůči jiným osobám, popř. že existuje překážka probíhajícího trestního řízení“. V této skutečnosti žalobce spatřoval porušení práva na spravedlivý proces tím, že mu bylo odmítnuto seznámit se se všemi skutečnostmi rozhodnými pro řádnou obhajobu jeho práv tím, že mu bylo odepřeno právo seznámit se se souběžně probíhajícími řízeními o témže jednání jiných osob, aniž by o tomto „nalézací správní úřad“ řádným způsobem rozhodl.

Žalobce neodpovídal za stavbu jako celek, byl jen subdodavatelem konkrétních technologických prací a plnil opatření k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na vymezeném pracovišti. Žalobce má za to, že mu nesvědčila povinnost podle ust. § 102 odst. 1 zákoníku práce, neboť tato povinnost výslovně zatěžovala investora, generálního dodavatele stavby a koordinátora BOZP.

Další žalobní námitkou žalobce bylo to, že ve správním řízení nebyly provedeny jakékoliv listinné důkazy postupem podle ust. § 53 odst. 6 správního řádu a žalobce nebyl o provedení těchto důkazů vyrozuměn podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu. Žalobce v průběhu správního řízení opatřil znalecký posudek znalce z oboru bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, avšak správní orgán I. stupně tento důkaz odmítl jako nadbytečný, aniž by uvedl, proč tento navržený důkaz za nadbytečný považuje. V této souvislosti žalobce poukázal na znalecké posudky Klokverova ústavu ČVUT – prof. H., které výslovně konstatují, že hlavní příčina pádu mostu nespočívala v jednání žalobce. Podle žalobce měly oba správní orgány provést důkaz znaleckým posudkem ve věci posouzení požadavků bezpečnosti práce minimálně ve stejném rozsahu, jak to provedl policejní orgán v souběžně probíhající trestní věci, který si opatřil znalecký posudek znalce z oboru bezpečnosti práce Ing. C.. Podle tohoto posudku byl uznán vinným stejným deliktem jako žalobce zhotovitel stavby ODS, Dopravní stavby, a.s. a závěry tohoto znalce označují za přestupek tuto společnost a nikoliv žalobce. Stejný závěr učinil i další znalec V. B., který přesně definuje povinnosti, jak žalobce, tak zejména i povinnosti generálního dodavatele stavby, koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví na pracovišti, projektanta a dalších osob. V další části žaloby žalobce opětovně namítal, že jak žalovaný tak i správní orgán I. stupně odmítly jeho důkazní návrhy, aniž by to řádně zdůvodnily. Tím učinily svá rozhodnutí nepřezkoumatelnými a pokud soud tuto vytýkanou vadu řízení neuzná, pak žalobce navrhoval, aby v rámci soudního řízení byly připojeny spisy k posouzení, zda ostatní řízení nebyla o správních deliktech spáchaných shodným jednáním, kdy žalobce byl jedním ze subdodavatelů. Dále žalobce namítal, že nepřevzal staveniště, protože nebyl stavebníkem ani neprováděl samostatnou část stavby z hlediska jejího stavebně technického provedení. Závěrem své žaloby poukázal na judikaturu Ústavního soudu vztahující se k výkladu a aplikací právních předpisů, jakož i na porušení článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle níž může porušením práva na spravedlivý proces to, že v řízení nebyla právně zhodnocena skutková zjištění, aniž by bylo zdůvodněno, proč jsou považována za irelevantní.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě ze dne 25.11.2010 navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

II.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21.7.2010 č.j. 1689/1.30/10/14.3 a připojeným správním spisem Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj č.j. 1227/10.11/10/14.3 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaného, přičemž toto rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s.).

III.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze shora uvedeného kontrolního spisu vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že jeho součástí je protokol

o kontrole provedené u žalobce ze dne 6.11.2008. Z něho mimo jiné vyplývá, že u žalobce byla kontrola zaměřena na příčiny a okolnosti pracovních úrazů s hospitalizací delší než 5 dnů u Š. K. a J. K., ke kterým došlo dne 8.8.2008 v 10.30 hod. na stavbě „Rekonstrukce mostu ev.č. 464-014 přes trať ČD ve Studénce“ při přípravných pracích na zasunutí konstrukce mostu a rovněž i kontrola v rozsahu stanoveném v ust. § 3 odst. 1 písm. b), c), d) zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce zaměřená na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů stanovících pracovní dobu a dobu odpočinku, právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce a právních předpisů o bezpečnosti provozu vyhrazených technických zařízeních. Firma žalobce je v protokolu uvedena, jakožto subdodavatel na výsun a zásun mostu ze dne 28.4.2008 a nabídky ze dne 3.4.2008. Závěr protokolu obsahuje zjištěné nedostatky žalobce jako zhotovitele části stavby, který nezajistil přijetí odpovídajících opatření tím, že nebyla tato opatření přijata v době, kdy se konstrukce mostu stávala nestabilní. Na výsledky této kontroly reagoval žalobce žádostí o přezkoumání protokolu, na což oblastní inspektorát práce odpověděl vyrozuměním ze dne 15.12.2008 se závěrem, že nedostatky uvedené v protokolu o kontrole zůstávají nedotčené. Žalobce proti tomuto vyrozumění podal námitky ze dne 19.12.2008, o nichž oblastní inspektorát práce rozhodl rozhodnutím ze dne 15.1.2009 tak, že je jako nedůvodné zamítl. Na to oblastní inspektorát práce vydal dne 12.2.2010 příkaz, jímž žalobci uložil za správní delikt na úseku bezpečnosti práce pokutu ve výši 40.000,- Kč. Protože žalobce podal proti uvedenému příkazu odpor, bylo ve věci nařízeno oblastním inspektorátem práce ústní jednání, které se uskutečnilo dne 23.3.2010 a podle protokolu z tohoto jednání byl žalobce zastoupen u jednání svým právním zástupcem. Z protokolu vyplývá, že při něm byly provedeny listinné důkazy se závěrem, že další důkazy navrhne žalobce do 10.4.2010. Pod číslem 31 je mezi prováděnými listinnými důkazy uveden protokol o předání a převzetí staveniště ze dne 2.5.2008 pořízený objednatelem ODS, Dopravní stavby Ostrava, a.s. a zhotovitelem BÖGL a KRYSL, k.s. Součástí správního spisu je přípis právního zástupce žalobce ze dne 10.5.2010, kterým navrhoval provedení důkazu, a to spisem oblastního inspektorátu práce ve věci správního deliktu spáchaným ODS, Dopravní stavby, a.s., SGS Praha, popř. dalšími subjekty, které se na stavbě podílely v postavení generálního dodavatele či subdodavatelů, spisem Moravskoslezského kraje obsahujícího kompletní dokumentaci veřejné zakázky rekonstrukce železničního mostu ve Studénce, výsledkem svědků a znaleckým posudkem z oboru bezpečnosti práce s tím, aby správní orgán I. stupně připustil, že důkaz znaleckým posudkem by za něj opatřil účastník. Podle usnesení oblastního inspektorátu práce ze dne 21.4.2010 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady pro rozhodnutí a o možnosti před vydáním rozhodnutí se písemně vyjádřit k jeho podkladům. Z dalšího obsahu správního spisu je patrné, že žalobce této možnosti nevyužil a na to Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj vydal rozhodnutí ze dne 13.5.2010, kterým žalobci za správní delikt za úseku bezpečnosti práce podle ust. § 30 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce uložil pokutu ve výši 40.000,- Kč podle ust. § 30 odst. 2 písm. d) téhož zákona. Obsahem správního spisu je také odvolání žalobce ze dne 2.6.2010, o němž rozhodl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 21.7.2010.

IV.

K námitce žalobce týkající se nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně krajský soud zjistil, že ve výroku tohoto

rozhodnutí je žalobci vytýkán správní delikt na úseku bezpečnosti práce podle ust. § 30 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce, kterého se žalobce dopustil tím, že nezajistil přijetí opatření potřebných k prevenci rizik, ačkoliv k tomu měl povinnost podle ust. § 102 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce ve znění pozdějších předpisů a § 3 odst. 2 písm. p) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany při práci v pracovně právních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovně právní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), ve znění pozdějších předpisů, když jako zaměstnavatel, který počátkem měsíce srpna 2008 na stavbě „Rekonstrukce mostu ev.č. 464-014 přes trať ČD ve Studénce“ prováděl jako zhotovitel výsun a zásun mostu ocelové konstrukce (OK) mostu, nesplnil povinnosti vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující zdravotní prostředí a pracovní podmínky vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním opatření k předcházení rizikům, neboť v době od 5.8.2008 do 8.8.2008 na staveništi dané stavby, kde byly vykonávány práce a činnosti vystavující zaměstnance ohrožení života nebo poškození zdraví, nezajistil přijetí odpovídajících opatření tím, že nebyla přijímána opatření k ochraně života, zdraví a bezpečnosti práce zaměstnanců a dalších fyzických osob, které se s jeho vědomím zdržovaly na jeho pracovištích v době, kdy konstrukce se stávala nestabilní (podpěrná konstrukce mostu mimo svislé osy pojezdných vozíků). V odůvodnění tohoto rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že ve stavebním deníku není od 5.8. do 8.8.2008 žádný zápis o přijatých opatřeních ani jiný doklad o těchto opatřeních, které byly v té době vykonávány, včetně možného zastavení stavby do doby doplnění a aktualizace plánu bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na staveništi dle skutečností, jak to požaduje § 15 odst. 2 zákona č. 309/2006 Sb.

Podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. v platném znění) ve výrokové části rozhodnutí se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Z uvedeného znění výroku rozhodnutí oblastního inspektorátu práce je dle názoru krajského soudu zcela srozumitelně, dostatečně a jasně formulováno, kterého účastníka řízení se týká, tj. žalobce, jakého správního deliktu se dopustil s odkazem na příslušné zákonné ustanovení, jakým způsobem a ve které době se tohoto správního deliktu dopustil a je v něm uvedena zároveň výše pokuty, která je mu za správní delikt uložena včetně povinnosti náhrady nákladů správního řízení. Krajský soud se tedy neslučuje s žalobní námitkou, že z výrokové části napadeného rozhodnutí nevyplývá, kterou konkrétní povinnost žalobce porušil. Samotný správní delikt je dle názoru soudu dostatečně konkretizován, jakož je i uvedena konkrétní povinnost, kterou žalobce jako zaměstnavatel nesplnil, tedy povinnost zajistit přijetí opatření potřebných k prevenci rizik v době, kdy se konstrukce mostu stávala nestabilní. Z formulace výroku také vyplývá, v čem ono riziko spočívalo. Z uvedeného tedy krajský soud činí závěr, že formulace výrokové části napadeného rozhodnutí není jen obecná a nesrozumitelná v tom, že měla dle názoru žalobce být blíže konkretizována opatření, která neučinil. Poukázání žalobce na číslo 1338 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je se zřetelem k výše uvedenému žalobnímu bodu nepřiléhavé, neboť toto rozhodnutí pojednává o trestnosti správních deliktů, která se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Jde o přiměřené uplatnění principů a pravidel pro trestnost trestných činů při trestání správních deliktů.

Za nedůvodnou považuje krajský soud žalobní námitku žalobce, že mu správní orgány neumožnily nahlédnout do správních spisů týkajících se správních deliktů jiných osob, v čemž žalobce spatřoval porušení práva na spravedlivý proces. Z obsahu správního spisu oblastního inspektorátu nevyplývá, že by takový požadavek žalobce v průběhu řízení vznesl či tento důkaz navrhoval, neboť jak shora uvedeno, žalobce navrhoval provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a nikoliv jednotlivými správními spisy týkajícími se správních deliktů jiných subjektů. K této žalobní námitce je nutno také uvést, že v tomto řízení se jednalo o šetření správního deliktu týkajícího se výhradně žalobce a nikoliv dalších subjektů. Zcela oprávněně k tomu žalovaný poznamenává ve svém vyjádření k podané žalobě, že tato řízení se nacházela navíc v jiných procesních fázích a mohlo by tím dojít k újmě některého z účastníků řízení. Ani v tomto směru nelze aplikovat závěry zmíněného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že by v daném případě jednotliví účastníci správních deliktů měli být posuzováni jako spolupachatelé trestné činnosti.

V této souvislosti soud poukazuje na shora citované usnesení oblastního inspektorátu práce ze dne 21.4.2010, ve kterém správní orgán I. stupně uvedl, že se žalobcem navrhované důkazy podáním ze dne 10.4.2010 (důkaz spisem OIP ve věci správního deliktu v souvislosti s předmětnou stavbou, kterého se měla dopustit ODS, Dopravní stavby, a.s., příp. další subjekty, kompletní dokumentaci předmětné veřejné zakázky, výsledkem navrhovaných svědků a znaleckým posudkem) nevztahují přímo k projednávané věci správního deliktu spáchaného žalobcem jako zaměstnavatelem a zhotovitelem další části dané stavby, a že správní orgán ke zjištění stavu věci považuje dosavadní průběh dokazování za dostatečný a tím další důkazy za nadbytečné. Není tedy důvodná žalobní námitka, že oba správní orgány odmítly důkazní návrhy žalobce, aniž by toto odmítnutí řádně odůvodnily.

Podle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Znamená to, že správní orgán není vázán návrhy účastníků řízení na provedení důkazů a zejména neprovede důkazy, které jsou nadbytečné, neúčelné, prokazují již známé skutečnosti nebo ekonomicky nepřiměřeně náročné předmětu řízení apod. Krajský soud se v tomto směru ztotožňuje se správními orgány obou stupňů, že žalobcem tehdy navrhované důkazy byly skutečně nadbytečné (totéž se týká znaleckého posudku znalce prof. H. – K. ústav ČVUT, který měl hodnotit, že hlavní příčina pádu mostu nebyla z jednání žalobce či znaleckého posudku Ing. C.svědčící o tom, že stejným deliktem jako žalobce byl uznán ODS, Dopravní stavby, a.s., resp. znaleckého posudku znalce Ing. B.), a že jako takové tyto důkazní návrhy neprovedl ani v rámci tohoto soudního řízení. Soud neprovedení těchto důkazů odůvodňuje především předmětem přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která se výlučně týkají správního deliktu, jehož se dopustil žalobce a na jehož posouzení navrhované důkazy nemohou mít vliv.

Nedůvodná je také žalobní námitka, že žalobce neodpovídal za stavbu jako celek, že byl jen subdodavatelem konkrétních technologických prací a že plnil opatření k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci toliko na vymezeném pracovišti. V této souvislosti žalobce označil záznam o předání pracovitě jako nepoužitelný důkaz a že povinnost daná ust. § 102 odst. 1 zákoníku práce

zatěžovala investora, generálního dodavatele stavby a koordinátora BOZP. K těmto žalobním námitkám krajský soud zdůrazňuje, že ani ve správním řízení ani v soudním řízení nebylo nijak zpochybněno, že žalobce byl především zaměstnavatelem s povinností danou ust. § 101 zákoníku práce. Podle odst. 1 tohoto ustanovení je zaměstnavatel povinen zajistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců při práci s ohledem na rizika možného ohrožení jejich života a zdraví, která se týkají výkonu práce. Podle odst. 5 téhož ustanovení povinnost zaměstnavatele zajišťovat bezpečnost a ochranu zdraví při práci se vztahuje na všechny fyzické osoby, které se s jeho vědomím zdržují na jeho pracovištích. Odpovědnost zaměstnavatele, a tedy i žalobce v tomto případě je odpovědností objektivní. Tuto odpovědnost tedy nemohl mít pouze investor, generální dodavatel stavby a jiné subjekty, ale taktéž žalobce.

Závěrem krajský soud poznamenává, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že v rámci správního řízení bylo vůči žalobci postupováno s přepjatým formalismem, či že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces v souvislosti s poukazem na judikaturu Ústavního soudu a Listinu základních práv a svobod. Žádné porušení právních předpisů v tomto řízení krajský soud nezjistil a jestliže žalobce ve správním řízení odmítl provádět navrhované důkazy a tento postup také odůvodnil, nelze v tom spatřovat porušení práva na spravedlivý proces garantovaného článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat exekuční návrh.

V Ostravě dne 18.července 2013

**JUDr. Bohuslava Drahošová
předsedkyně senátu**